BROKILON

Jan Kotouč

VÁLEČNÉ HRY

Copyright © 2026 by Jan Kotouč
Cover © 2026 by Tomasz Maroński
„Doslov“ © 2026 by Vilma Kadlečková
For Czech Edition © 2026 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-665-3

VÁLEČNÉ HRY

Jan Kotouč

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2026

Jan Kotouč v nakladatelství Brokilon

Cyklus České země *(základní řada)*
1. Nad českými zeměmi slunce nezapadá
2. Ofenziva českých zemí
3. Spojenci českých zemí
4. Bitva o české země

Cyklus České země *(samostatné knihy)*
Hrdinové českých zemí (antologie)
V tajné službě Koruny české

Velká bouře v českých zemích *(s Lucií Lukačovičovou)*
1. Velká bouře v českých zemích
*2. Vzestup českých zemí **
*3. Dědic českých zemí **

Cyklus Centrální impérium
1. Hranice impéria
2. Císař v exilu
3. Obránci civilizace
4. Odkaz Protektorů

Cyklus Centrální impérium: Omega
1. Komanda Omega
2. Expanzní sektor

Cyklus Sektor Hirano
1. Pokračování diplomacie
*2. Tristanská občanská válka **
*3. Volání do zbraně **
*4. Na prahu očistce **
*5. Bitva o Sinaj **
*6. Simeral v plamenech **
*7. Cíl: Kasimir **

Mimo cykly
Strnadův efekt
Válečné hry (povídky)

** připravujeme*

http://www.jan-kotouc.cz
http://www.brokilon.cz
https://www.facebook.com/brokilon

Věnováno všem čtenářům,
kteří si ke mně během posledních dvou dekád
našli cestu.

Předmluva

Vždycky jsem se považoval spíše za romanopisce než za povídkáře. Není to ze žádného vědomého rozhodnutí nebo z komerčních důvodů. Pravda je taková, že rád vytvářím rozsáhlé a komplexní světy a v nich potom vyprávím velké příběhy. Moje první fanfikce, kterou jsem napsal ve čtrnácti letech, měla šedesát normostran. Mojí přirozenou formou jsou tedy spíše romány, a hlavně románové série. Jako autor jsem měl štěstí, že je to zároveň to, co se líbí mým čtenářům.

Jsou autoři, kteří se proslavili hlavně jako geniální povídkáři, například Harlan Ellison nebo Ben Bova. Já nikdy neaspiroval na povídkáře. Když jsem napsal povídku, většinou to byl menší příběh z nějakého už vytvořeného světa.

Každý autor navíc vědomě či nevědomě inklinuje k tomu, aby psal podobně jako autoři, které on sám rád čte. Platí poučka „pište to, co byste sami rádi četli“. Já vždycky raději četl romány než povídky. U psaní jsem začínal na fanfikcích a hodně z nich mělo rozsah románu. Když jsem potom začal psát příběhy z vlastních světů a kamarádka mi doporučila zkusit něco poslat do Ceny Karla Čapka, napsal jsem novelu *Příliš blízké setkání*, která měla sto osmdesát normostran. Od té doby jsem dlouho psal jen romány.

Nicméně postupem času jsem si k povídkám vytvořil lepší vztah. Zjistil jsem, že si rád od velkého románu někdy odskočím k malému semknutějšímu příběhu. Občas dostanu nápad na příběh, který by se pro román nehodil a víc by mu seděla kratší forma. Příběh je vždy na prvním místě, ale občas pro něj funguje neotřelejší styl vyprávění a v povídkách si můžu dovolit víc experimentovat, ať už s formou, nebo se stylem.

Když učím kurzy tvůrčího psaní, radím studentům, aby se rozepsali na povídkách. Není to proto, že by povídka byla nezbytnou mezifázi pro napsání románu, to ne (je spousta skvělých povídkářů, kteří mají s románem problémy), jde spíš o to, že na povídce právě snadněji můžete experimentovat, zjistíte, co pro vás osobně funguje a co ne, a také se snadněji vypíšete a poučíte z chyb. I největší romanopisec by si měl občas střihnout nějakou povídku.

Pro čtenáře, který si chce vyzkoušet práci pro ně neznámého autora, je navíc snadnější sáhnout po povídkách.

Ve sbírce, kterou právě držíte v ruce, je šestnáct mých povídek pokrývajících více než dekádu mé publikační činnosti. Některé vyšly v časopisech, jiné v antologiích, další jsem napsal na zakázku pro webziny, nebo dokonce do doplňkových materiálů jedné mezinárodní soutěže. A protože vím, že čtenáři se rádi ptají na něco nového z mých sérií, ve sbírce se objevují i úplně nové povídky z cyklů *České země*, *Centrální impérium* a *Sektor Hirano*.

Příjemnou zábavu!

Jan Kotouč
12. února 2026

Z různých světů

Válečné hry

Když mě Vlado Ríša požádal o povídku do chystané sbírky Zpěv kovových velryb*, zadání bylo „město“, ať už ve sci-fi nebo fantasy. Tehdy jsem si pohrával s jiným nápadem, příběhem o vojácích, kteří jsou napojení na centrální počítač, přes něhož velitelé ovládají jejich těla. Rád hraju real-time strategie typu* Command & Conquer *nebo* StarCraft *a přemýšlel jsem, co si asi myslí vojáček, na kterého klikám a pořád ho po mapě posílám sem a tam. Z toho vzešel nápad na dystopickou společnost, kde jsou podobným způsobem vedeny války, v nichž někdo na dálku řídí těla svých vojáků.*

Abych splnil zadání, umístil jsem celý děj do velkého města, které se rozpíná pomocí těchto na dálku řízených pěšáků. Za hranicemi města jsou rebelové, kteří se snaží uhájit svou svobodu. Konflikt byl na světě a s ním i příběh.

Marco

Hlavně klid, jen klid. Je to jako první den v práci.

Marco Nester se snažil svůj neklid zakrýt a působit přirozeně, ale prostě to nešlo.

Před několika měsíci dokončil poslední zkoušky na akademii, před dvěma týdny odpromoval jako druhý nejlepší z ročníku a osobně mu poblahopřál komandant akademie generál Chandler.

A teď měl jako čerstvý poručík Obranných sil města Pax Civitas nastoupit na své první umístění jako velitel bojového terminálu na Severním velitelství. Pod jeho velením se ocitnou stovky a později tisíce vojáků, o bojové technice nemluvě. Na Severní velitelství ho navíc doporučil komandant akademie, protože mu věřil. Marco se zkrátka chtěl ukázat v nejlepším světle a nehodlal selhat.

Podle odrazu ve skle přepravní kabiny si naposledy urovnal uniformu (stříbrné knoflíky jako šílenec leštil ještě dnes ráno). Rukou si přejel po krátce zastřižených černých vlasech a postavil se ke dveřím kabiny.

Kabinka jedoucí skrz město po magnetické koleji vjela do obří budovy s erbem Pax Civitas umístěným hned nad kolejemi. Zastavila se a Marco nasadil profesionální výraz, zatímco se otevíraly dveře.

Na nástupišti už čekala krásná žena s vlídnýma očima.

„Poručík Nester?“ zeptala se a zasalutovala.

„Ano, poručík Marco Nester. Hlásím se do služby v Severním

velitelství Obranných sil Pax Civitas," řekl Marco a zasalutoval v odpověď, přičemž si prohlédl výložky na ženiných ramenou. „A vy jste, seržante?"

„Eva Mesmerová, pane, vaše nová operátorka bojového terminálu. Vítejte v Severním velitelství."

„Děkuji, seržante."

„Pojďte prosím za mnou, pane. Generál Roskov vás chce osobně přivítat."

„Děkuji, seržante," zopakoval Marco a znovu cítil, jak v něm narůstá nervozita.

O dvě hodiny později Marco následoval Evu k počítačovému terminálu vyhrazenému jeho jednotce. Byl mnohem větší než ty, které mívali na akademii. Obrovský monitor pokrýval téměř celou jednu stěnu a Marco si mohl zvětšit nebo zmenšit libovolný úsek ve strategickém poli, sledovat své jednotky a dávat jim rozkazy. Velitelé bojových terminálů byli nejžádanějšími členy Obranných sil. V Silách samozřejmě sloužila spousta IT techniků, bez kterých by se celá armáda ani nepohnula, stejně jako programátorů, operátorů, logistiků, chirurgů, kteří obsluhovali zařízení na vytváření nových vojáků, a mnoho dalších důležitých funkcí. Ruku, do níž zbytek Obranných sil vloží meč na obranu Pax Civitas, ovšem zastupovali velitelé bojových terminálů.

Pax Civitas, největší město na světě, obranu nutně potřebovalo. Představovalo sice zářivé centrum civilizace, které se neustále rozšiřovalo a nabízelo prosperitu i okolním městům, ale mělo řadu nepřátel. V okolí se nacházela nepřátelská města vedená skupinami barbarů, kteří chtěli jen chaos. Úkolem lidí jako Marco Nester bylo zabránit těmto živlům, aby město ovládli.

„Mohu vám zobrazit strategické rozhraní, pane?" zeptala se Eva, když se oba usadili ke svým konzolím. Marco přikývl.

Na obřím monitoru se objevila část města. Šlo o nově vybudovaný

úsek, kde se obranná postavení ještě vytvářela. Toto město se k Pax Civitas připojilo teprve před několika měsíci a bylo jasným slabým místem na severní hranici města, kde neustále útočili barbaři. Marco opravdu nechápal, proč ti barbaři Pax Civitas tolik nenávidí. Samozřejmě že žádné město nebylo dokonalé, ale péče o nezaměstnané v Pax Civitas neměla obdobu; nezaměstnaní jednoduše měli možnost sloužit pro blaho všech a každý se mohl tvrdou prací stát občanem.

Stačilo se podívat na vedení války. Barbaři byli jen divoši, kteří používali k boji všechno, od starých samopalů až k nožům. Primitivní postupy. Vojáci Pax Civitas měli nejlepší zbraně a vybavení a také téměř dokonalou koordinaci pomocí bojových implantátů v každém vojákovi, které byly napojeny na centrální operační systém. Ten obsluhovali lidé jako Marco.

„Tento úsek obrany měl původně na starost kapitán Hefner, pane," řekla Eva a vyznačila linii nedokončených obranných věží chránících těžkou techniku, která budovala za linií infrastrukturu a pomáhala rozšiřovat město. „Velení této skupiny je nyní na vás. Z kasáren se k vašim jednotkám brzy připojí další várka vojáků, aby nahradili ty, o které jsme přišli při posledním útoku. Důležité je, abychom obranný perimetr dokončili co nejdříve."

„Ano, seržante, to mi zdůraznil i generál Roskov," řekl Marco a vzpomněl si na rozhovor s legendárním generálem, který řídil Severní velitelství už dvanáct let a pod jehož velením se město rozšířilo na sever o dalších osm set kilometrů.

Byl živoucí legendou a Marca znervózňoval. Nyní ovšem seděl u monitoru, pod sebou viděl své jednotky a veškerá nervozita z něj opadla. Tohle byla jeho práce a on ji uměl dělat výborně.

„Tak se do toho dejme, seržante." Dvakrát poklepal prstem na první jednotku na svém monitoru a pustil se do práce.

Victor

Victor Cole nabýval vědomí pomalu, jako by se budil z dlouhého

spánku po obzvláště akční noci. Vzápětí ale zpozorněl; nemohl přijít na to, kde je. Ležel na zádech pod tlumeným světlem v místnosti, kterou nepoznával. Hned poté si uvědomil, že se nedokáže pohnout. To ho vyděsilo.

Mohl mrkat, ale nic víc. Zkusil na delší dobu zavřít oči, samy se mu však otevřely, jako by měly vlastní vůli. Zbytek těla na jeho podněty vůbec nereagoval; dokonce ani nemohl otevřít a zavřít ústa.

Pokoušela se o něj panika. *Co se to se mnou děje? Jak jsem se sem dostal? Jak jsem…*

Najednou si vzpomněl: ta honička s verbíři na okrajích města. Centrální počítač označil jeho a Annu za osoby, „jejichž příjmy klesly pod minimální mzdu“ a které „nejsou schopné svou prací podporovat sebe ani město“, a tudíž „se o ně musí město postarat pro blaho všech“. Byly to všechno tak krásně zformulované věty… Město se o vás postará, pokud se ocitnete ve finanční nouzi. Ale oni věděli, co je čeká – město pokaždé rozhodlo, že se spousta lidí potýká s finanční nouzí, když potřebovalo víc vojáků pro svá tažení.

A tak utíkali. Victor se nakonec otočil, aby se dvěma verbířům postavil a umožnil Anně uprchnout. Vybavilo se mu, jak na ni zoufale křičel, ať běží dál a neohlíží se, když ho první verbíř zasáhl elektrickým obuškem. Padal k zemi a viděl, jak další dva verbíři pokračují dál za Annou. Určitě jim neutekla, byla to holka drobné postavy s náběhem na astma. Neexistovala naděje, že by se jí podařilo uniknout dvěma vazounům.

A teď Victor ležel na zádech a nemohl se hýbat. Podobné historky slýchal často, proto mu došlo, co se nejspíš děje. Napojili ho na centrální počítač.

Najednou uslyšel mužský hlas. Chvíli pátral po zdroji a potom si uvědomil, že hlas zní přímo v jeho hlavě.

„Dobrý den, vítejte v Obranných silách města Pax Civitas. Gratulujeme k vašemu rozhodnutí přejít na novou životní dráhu!“

Rozhodnutí? Victor netušil, že vládci Pax Civitas mají takový smysl pro ironii.

Hlas pokračoval dál tónem nadšeného prodejce ojetin.

„Určitě vám nyní běží hlavou spousta otázek. Ničeho se nebojte, na všechny vám během vašeho působení u Obranných sil odpovíme. Jako první byste měl vědět, že vaše tělo nyní ovládá centrální operační systém, nejvyspělejší kontrolní systém, jaký kdy lidstvo vyvinulo. Spolehlivě se stará o statisíce stejně šťastných lidí jako vy!

Ve vašem těle je umístěno několik implantátů. Nejzásadnější je nepochybně implantát umístěný ve vašem *cerebellu* – neboli mozečku –, který spojuje veškeré motorické funkce s centrálním operačním systémem. Jde o implantát Motoric 3.0, nejnovější verzi slavného implantátu. Je naprosto bezpečný. Ve starých verzích mohlo během zkratu dojít k vypálení mozku našeho vojáka. Jak nebezpečné plýtvání! Motoric 3.0 se však úspěšně používá už osm let a ve velmi nepravděpodobném případě, že by se zkratoval, se mozku nic nestane. V takovém případě prosím vyhledejte okamžitou pomoc technického personálu, aby vás znovu napojili.

Další užitečný implantát, jenž stojí za zmínku, je Endurance 4.0. Ne každý z vás je trénovaný a ne každý má velkou fyzickou výdrž. Pro tyto účely používáme implantát Endurance 4.0, který v případě, že vám dojde dech nebo budete mít problémy s výdrží, do těla zavede adrenalin.

S ním je spojený i implantát Boost 3.0, který bude do vašeho těla pečlivě dávkovat stimulanty pro lepší výkony v napjatých situacích.“

Victorovi by se z toho množství informací zatočila hlava, ale ani to už mu centrální operační systém nedovolil.

„A nyní musíme provést několik jednoduchých testů, zda všechna spojení fungují, jak mají. Začneme běžnou motorikou příčně pruhovaného svalstva.“

Victor se najednou posadil, tělo se otočilo a přehouplo nohy přes okraj obyčejné nemocniční postele. Jinak bylo v pokoji jen několik přístrojů a čtyři holé stěny.

Rozpažil a mával rukama, hýbal prsty, jako kdyby hrál na neviditelnou kytaru, a otáčel hlavou na všechny strany. Potom už ztratil přehled o všech pohybech, které horní část jeho těla vykonávala, aniž by k tomu dal pokyn. Seskočil dolů z postele a systém začal testovat

spodní část jeho těla, včetně dřepů, poskakování a hopsání na jedné noze.

Victor netušil, jak dlouho tato bizarní hra trvala, ale nakonec to skončilo a prodejce ojetin se znovu ozval.

„Nyní je třeba vyzkoušet některé funkce hladkého svalstva. Vaše dýchání i činnost srdce pokračují bezchybně, ale musíme ještě vyzkoušet sekundární funkce vyžadující povolování a držení svalů."

Ve Victorově podbřišku něco zčistajasna povolilo a on se počůral na studenou podlahu.

John

„Kapitáne, je tu doktor Gorkov."

„Ať jde dál," řekl John Sartos a vstal, když hlídka přivedla do stanu prošedivělého muže s páskou přes levé oko. John mu podal svou medvědí ruku a vybídl ho, aby se usadil na jedné ze židlí, které původně sloužily jako autosedačky (než je Johnovi lidé vytrhli z auta).

Doktor se však odmítl posadit a jen se opřel rukou o dřevěný stolek, kam předtím rozložil mapu oblasti. Johnovi lidé tomuto stolu položertem přezdívali „operační velitelství", protože ho John vždycky nosil s sebou z místa na místo, když přesouval svou odbojovou skupinu. Bál se, že jednou nastane doba, kdy o něj přijde v přestřelce s lidskými kyberzombiemi z Pax Civitas, ale doufal, že ten případ nikdy nenastane.

„Doktore, pročetl jste můj návrh?"

„Ano, pročetl."

„A vaše závěry?"

Doktor Gorkov se na chvíli zamyslel, než se rozhodl odpovědět. Hlas měl ale vyrovnaný a jasný. „Je to možné."

John pomalu přikývl. „Děkuji, doktore. Takže můžeme spustit operaci."

„Uvědomujete si, že neumíme přesně odhadnout, co se stane? Nikdy? Je příliš mnoho věcí, které mohou selhat. Vaši nadřízení…"

„Své nadřízené už jsem přemluvil, moje skupina má nejvyšší pro-

cento úspěšných operací ze všech jednotek. Nemluvě o velkém procentu bývalých vojáků.“ John poklepal na přední stranu své kšiltovky s logem 10. horského pluku Armády Hannoverské republiky. Většina jeho lidí původně pocházela z této armády, dokud Nový Hannover nepadl při rozpínání Pax Civitas před pěti lety. Od té doby představovali jen jednu z mnoha guerillových skupin bojujících proti rozpínavému městu tady na severu. Většina vlád zdejších měst se už dávno složila, ale různé odbojové skupiny, kterým Paxané říkali „barbaři“, utvořily jakousi neformální koalici. Johnovi se teď podařilo přemluvit většinu skupin, aby s ním na tomto plánu spolupracovala.

Doktor Gorkov se mračil. „Víte, že pokud selžeme, celý sever padne a Pax Civitas se roztáhne až k moři.“

„Ano, ale Pax se rozpíná kousek po kousku posledních dvacet let. Tak, jak jsme bojovali doteď, je můžeme jen zpomalovat, ale nikdy ne zastavit.“ John poklepal rukou na mapu. „Tohle je hra vabank: všechno, nebo nic. Ale je to lepší než bojovat jako doteď a prohrát.“

Zhluboka se nadechl a zavolal na vojáka u vchodu do stanu. „Kyle, přiveď mi velitele čet. Spustíme operaci Teflon.“

Victor

Victorovo tělo drželo v ruce elektronický šroubovák a spolu s dalšími několika vojáky (Victor vlastně nevěděl, jak nazvat lidi v podobném stavu, jako je on) montovalo obrannou věž. Victor o technice jako tahle nic nevěděl, neznal ani nástroje. To ale nevadilo, protože systém, který ho ovládal, nástroje ovládat uměl a vedl jeho ruce. Victor si ve vlastním těle připadal jako pasažér.

I tak Victor cítil únavu svého těla, bolest svalů z neznámého pohybu i otupělost nohou z neustálého chození. Kdykoli únava překročila určitou mez, prodavač ojetin v hlavě mu nadšeně oznámil, že mu do těla zavádějí další steroidy a adrenalin.

Také mu vysvětloval, že během jídla mají vojáci možnost mluvit a žvýkat vlastními silami, což vysvětlil jako zodpovědný přístup k lidské potřebě sociální interakce.

Docela to fungovalo. Pravidelné jídlo tak bylo něco, na co se ve svém stavu dokázal těšit. Ruce ho sice stále krmily samy, ale mohl mluvit a žvýkat o vlastní vůli – pokud neodmítal jíst, potom nad ním systém znovu převzal kontrolu. Děsilo ho, v jakém stavu jsou ostatní vojáci. Někteří už se tak nacházeli několik let a působili, jako by v nich někde hluboko něco zemřelo. Se svým osudem se tito vojáci dávno smířili a žili vegetativně. Většina ale byla nadále schopná konverzace.

Annu nikde v jídelně neviděl. Zajímalo ho, co se s ní stalo. Možná ji přidělili k nějaké další jednotce, ale Victor se bál, že za tím bude něco jiného. Annina drobná postava se k těžké fyzické práci nehodila. Slyšel, že ne všichni odvedenci jdou do armády. Údajně ve městě existovaly i speciální bordely pro vysoké pohlaváry Pax Civitas, kde se celý personál skládal z dívek s implantátem v hlavě. Ten je pak nutil, aby dělaly *přesně* to, co klienti chtějí. Jakýkoli odpor byl předem vyloučen. Victora děsila představa, že by Anna skončila takhle. Obával se, že vzhledem k její kráse a křehkosti těla je docela možné, že se právě teď na nějakém podobném místě nachází.

Chtěl křičet, ale implantát mu to nedovolil.

„Toto je poslední věž. Potom vás čeká zasloužený odpočinek po dni plném pilné práce pro Pax Civitas. Děkujeme!“ řekl mu v hlavě prodavač ojetin.

Marco

„Ta obranná linie je už skoro hotová, pane,“ řekla Eva a Marco se usmál. Po několika dnech ve funkci velitele bojového terminálu už se do toho začínal vžívat.

„Tohle je vaše obranná linie, poručíku?“

Marco se otočil a okamžitě vyskočil na nohy, když si všiml, kdo za ním stojí. „Pane, ano, pane.“

„Pohov. Ve velitelském centru je důležitější práce než formality,“ řekl generál Roskov. Potom vzal světelné ukazovátko a ukázal na několik míst na mapě. „Tahle linie je ale moc daleko od kraje města.“

„Měl jsem za to, že bude lepší držet obrannou linii dál od města, pane!“

Generál se usmál. „To je sice pravda, ale věřte zkušenějšímu, poručíku. Barbaři znají způsoby, jak naše linie obejít, aby mohli páchat škody na periferii. Potřebujeme věže v takovém postavení, aby se z nich dalo v případě nutnosti střílet i do města. Možná zasáhneme několik našich budov, ale pořád je to lepší než po nich nechat volně pobíhat barbary.“

„Ano, pane,“ řekl Marco trochu rozpačitě. Chtěl udělat dojem, ale zdálo se, že celé odpoledne strávil stavbou věží na špatném místě.

Roskov se usmál a poplácal ho po rameni. „Jen klid, tyhle začátečnické chyby jsem dělal taky. A vy určitě stejnou chybu podruhé neuděláte, že ne, hochu?“

„Ne, pane!“

„To se mi líbí. Tak se do toho dejte. Když nastavíte systém na automatiku, můžete vždycky odcházet z práce včas, systém bude pracovat za vás.“

„Ano, pane!“

Generál odešel a Marco se otočil k Evě, která měla ve tváři výraz spolutrpitele.

„Tak se do toho dejme,“ řekl, poklepal prstem na symbol první věže a nařídil vojákům rozebírat.

Victor

„Tak bohužel, ještě máme práci, odpočinek musí počkat,“ pronesl prodavač ojetin ve Victorově hlavě ve chvíli, kdy jeho skupina vojáků zakryla poslední panel na bojové věži. „Musíme tyto věže rozebrat a přemístit o dva kilometry na jihozápad!“

Victor by klel, kdyby mohl mluvit. Takhle jen sledoval, jak jeho tělo začalo zase odmontovávat panely na věži a svaly už protestovaly bolestí.

„Ničeho se nebojte, implantát Endurance 4.0 je tu pro vás s další dávkou adrenalinu!“

John

John dalekohledem sledoval hlídky chodící po perimetru. Boj proti lidem s implantáty měl spoustu výhod. Systém, který je ovládal, byl naprosto předvídatelný. Voják s implantátem chodil po stále stejné trase, rozhlížel se pořád stejným směrem a pohyboval se stejně rychle. Bylo to prosté.

Dal rukou signál a sedm různých odstřelovačů na povel vypálilo.

Sedm stráží se bez hlesu zhroutilo k zemi.

„Teď."

Čtyřicet dva vojáků z Johnovy jednotky přeběhlo otevřený prostor mezi budovy. Opevnění v tomto úseku města nebylo ještě dokončeno – nevýhoda neustálé expanze.

Sedm Johnových lidí odklidilo těla. To byla nejhorší součást téhle práce – skuteční nepřátelé se jim pod mušku nikdy nedostali, a proto zabíjeli jen lidi zotročené městem. Občas se dokonce stalo, že některý z „barbarských" vojáků zabil někoho, koho kdysi znal. Všichni si říkali, že zabíjením vojáků s implantáty ukončují jejich trápení, ale bylo to těžké.

Jeden z vojáků – Owen – k němu přistoupil. Vedl vedle sebe drobného muže s tlustými brýlemi.

„Tohle je on. Čekal tam, kde slíbil."

John přikývl a změřil si informátora.

Pokud byl mužík vyděšený, nedával to najevo. „Jmenuji se…"

„Žádná jména. Bezpečnostní systémy?"

„Vypnuté, ale asi dva bloky odsud je dvanáctičlenná hlídka."

„Berkensteine, vezmi četu a postarejte se o to." John si informátora změřil. „Jestli je to past…"

„Není. Před dvěma měsíci verbíři odvedli mého bratrance. Byl několik bodů pod čárou toho, čemu město říká minimální příjem. Chci, aby tohle skončilo."

John si informátora ještě chvíli prohlížel a potom přikývl. Hodně

kolaborantů ve městě mělo podobný příběh. Zrada je jako gravitace – stačí malé pošťouchnutí.

A pokud tohle celé byla past… no, riziko podstupovala jen část Johnovy jednotky.

„Kde je bunkr?“

„Tudy,“ ukázal informátor a vyrazil vpřed. John ho s deseti vojáky následoval. Prostudoval si mapu města, takže věděl, že ho informátor vede na správné místo.

Došli k masivním dveřím a John vytáhl z kapsy papír s několika čísly. Vedle dveří svítil panel s číselníkem. John zadal kombinaci a stiskl ENTER. K jeho radosti se na panelu rozsvítilo zelené světlo a mohutná vrata se začala otevírat.

„Takže ten pohlavár přece jen mluvil pravdu,“ řekl s úsměvem, zatímco jeho lidé opatrně vcházeli do bunkru.

„Jaký pohlavár?“ zajímal se informátor.

„Jeden, který se toulal moc blízko ke kraji města.“

„A jak jste ho přiměli, aby vám prozradil kód od bunkru?“

„Těžko.“

Victor

Řev sirény probral Victora ze spánku. Ještě než se stačil plně probrat, jeho tělo už reagovalo, vstalo z postele a začalo se oblékat.

„Poplach, poplach!“ křičel v jeho hlavě hlas, který byl tentokrát prodejci ojetin nejvzdálenější, jak si ho Victor pamatoval. „První stupeň, všechny jednotky okamžitě na místa a připravit se na taktické rozkazy!“

Victorovo tělo dokončilo oblékání, popadlo pušku a vyběhlo z kasáren.

Marco

„Co se děje?“ zeptal se Marco, když dorazil ke svému terminálu.

„Všeobecný poplach po celém Severním velitelství,“ řekla Eva

a protřela si rozespalé oči. Musela dorazit několik okamžiků před Marcem. Oba měli tuto noc pohotovost, jenže to byla spíše formalita. Nikdo nečekal všeobecný poplach, ale nejspíš ho čekat měli.

Marco se usadil a navázal spojení se svými jednotkami, které právě vybíhaly z kasáren, když se Eva znovu ozvala.

„Generál Roskov je na příjmu. Zobrazím ho na hlavním monitoru."

Nastala chvíle ticha a potom taktickou mapu na velké obrazovce nahradila tvář velitele Severního velitelství.

„Je navázáno spojení? Dobře. Vím, že se teprve zacvičujete, poručíku, ale na to teď nemáme čas." Stiskl tlačítko mimo zorné pole kamery a v rohu obrazovky se objevila výseč mapy. Byl to kus severní hranice města, asi tři kilometry na západ od Marcových vojáků.

„Barbaři vnikli do města. V několika okrajových ulicích jsou hlášeny přestřelky, ale to není největší problém. Barbaři pronikli do skladiště v bunkru AA-726. Odtamtud odcizili šest – opakuji, šest – nukleárních hlavic. Každá má ráži sedm megatun. Nyní je odvážejí v šesti ukradených náklaďácích na severovýchod."

Marcovi přeběhl po zádech mráz. Věděl, že barbaři za hranicemi města jsou šílenci, ale krást nukleární hlavice... to bylo děsivé. Při představě, že by se jim podařilo hlavici na město odpálit, se mu obracel žaludek. To by zabilo miliony lidí...

„Kapitán Morelli se je pokusí zdržet letectvem, ale hodně našich heliportů na kraji města sabotovali během přestřelek. Vy máte k dispozici několik APC transportérů. Nažeňte do nich své lidi, odřízněte náklaďáky a získejte zpátky ukradené hlavice. Rozumíte?"

„Ano, pane," řekl Marco mechanicky.

„Hodně štěstí!"

John

John se usmál, když jeden z jeho lidí na korbě náklaďáků sestřelil helikoptéru, která je stíhala. Mohutný stroj klesl k zemi a při nárazu

explodoval. Další helikoptéry nikde neviděl, ale to nic neznamenalo. Doháněla je skupina rychlých APC.

„Tady Samba Tango," ohlásil se John do vysílačky svým volacím znakem. „Rozdělit, rozdělit, rozdělit!"

Každý ze šesti náklaďáků se vydal jiným směrem.

Victor

APC zastavilo. Victorovo tělo vstalo a společně s ostatními vyskočilo z vozidla. Kulometná věž na střeše APC někam pálila.

„Teď přichází opravdový boj," řekl prodavač ojetin nadšeně. „Během bojových situací, kdy jde o život, bude vaše tělo produkovat adrenalin samo od sebe, proto není nutné nasazovat implantát Endurance 4.0."

Venku se střílelo. Asi padesát metrů od APC stál náklaďák. Střelba z APC ho před chvílí ochromila a teď z něj vyskakovali barbaři. Victor v prvním okamžiku ucítil osten závisti. Pohybovali se tak přirozeně, lidsky. Victor a jeho spolubojovníci se sice kryli a využívali terénních překážek, ale bylo za tím něco přísně matematického. Nelidského.

Potom jeho tělo zarazilo pažbu do ramene a Victorovy oči začaly mířit. Prst nahmátl spoušť a útočná puška vystřelila.

Vojáci Pax Civitas měli velkou přesilu. Mnoho barbarů padlo, ale bránili se urputně. Několik vojáků vedle Victora se skácelo k zemi. Přemýšlel, jestli má být rád, že nedošlo na něj, nebo zda jim má závidět.

K havarovanému náklaďáku se záhy připojily dva džípy plné barbarů, kteří se snažili svým druhům pomoci. Vojáci Pax Civilitas dál vytrvale pálili. Přidal se k nim další APC a těžký kulomet na jeho střeše začal střílet.

Victor náhle ucítil prudkou bolest v pravé paži, síla nárazu ho odhodila a on dopadl na záda. Jeho ruce ale dál křečovitě svíraly pušku.

„Ale toto je nepříjemné, byl jste zraněn!" ozval se „ojetinový" hlas. „Ničeho se však nebojte, adrenalin – a tím myslím hodně adrenalinu – se už zavádí, stejně jako utišující prostředky z implantátu

Boost 3.0. Vy jste myslel, že produkuje jen steroidy, že? Kdepak, jeho zásobníky obsahují i tišicí prostředky a ty teď zmírňují vaše utrpení. To vše proto, že si Pax Civitas váží vaší služby a vaší oběti!“

Zatímco mluvil, sevření Victorových prstů kolem pušky ochabovalo, až ji nakonec pustil úplně. Kolem se plížil barbar. Victor nevěděl, jak se dostal tak blízko, ale většina vojáků z jeho APC někde ležela zabitá nebo zraněná. Jeden z džípů měl těžký kulomet a centrální operační systém mu s vojáky naběhl přímo do rány.

A teď barbar procházel s puškou poblíž ležícího Victora a zběsile se rozhlížel. Chtěl zkontrolovat, jestli už tady není žádný další voják? Victor skoro doufal, že si ho všimne a dorazí ho. Měl by klid.

Centrální operační systém s ním ovšem měl jiné plány. Victor pořád ležel na zádech, puška mu volně spočívala na břiše a zraněná pravá ruka se stále lehce dotýkala rukojeti. Oproti tomu *levá* ruka se natahovala přes břicho k pouzdru na pistoli.

Chudák, asi vypadám dost mrtvě. Jen netuší, že ten počítač se mnou může hýbat, i když jsem na tom špatně.

Když byl barbar asi tři metry od něj, Victor najednou zvedl hlavu, jeho levá ruka se chopila pistole a třikrát vypálila.

Barbar zemřel.

Promiň, asi bych byl radši, kdybych to odnesl já.

„Výborná rána i za extrémně těžkých podmínek!“ pochválil ho prodavač ojetin. „Vydržte, lékařská pomoc už je na cestě. Budete uzdraven a schopen vrátit se do akce během několika dnů, zranění je zanedbatelné!“

Super.

Všichni barbaři v okolí už byli zneškodněni. Několik jich prchalo do pustiny, ale vojáci z druhého APC je rychle postříleli. Z náklaďáku vynášeli nějakou velkou věc. Victor nepoznával, co to je, a ani ho to nezajímalo. Byl jen pěšák téhle války. Doslova.

Přiskočili k němu dva vojáci s označením mediků – taky dálkově ovládané zombie – a začali mu ošetřovat zranění. Victorovi bylo v tuhle chvíli všechno jedno.

Už chápal, jak člověk po pár letech dojde k vegetativnímu stavu.

Marco

„Těch vojáků jsem v první vlně ztratil zbytečně hodně," řekl Marco. „Bude trvat, než dorazí další."

„Hlavní úkol jsme ale splnili, pane. Náklaďák je zadržen, stejně jako zbylé dva," řekla Eva.

Marco přikývl. Když se konvoj rozdělil a každý ze šesti náklaďáků zamířil jinam, musel Marco zaimprovizovat a poslat vojáky za třemi nejbližšími náklaďáky. Další tři se snažil odříznout kapitán Morelli s letectvem a na cestě byly další jednotky poručíka Blackové.

„Jak jsou na tom ostatní?"

Eva zavrtěla hlavou. „Morelli zničil další náklaďák, ale dva zbývající nám zmizely a už je nezastavíme. Barbaři teď mají v rukou dvě jaderné hlavice."

Marco nevěděl, co říct. Děsil se představy, co s nimi mohou nepřátelé udělat. Tyhle zbraně byly v Pax Civitas uskladněny jen pro okamžik krajní nouze. Patří do rukou civilizovaným lidem, kteří vědí, jak je použít – a jak je *nepoužít*. Ani se neodvažoval přemýšlet nad tím, co s nimi barbaři zamýšlejí.

„Nějaké zprávy od generála Roskova?"

„Ne. Myslím, že teď mluví s nadřízenými. Tohle bude mít velké následky, poručíku."

Marco přikývl. „Ano. Ale až skončíme, barbaři si budou přát, aby se nikdy nenarodili."

John

Když se John Sartos vrátil na „operační velitelství", čekal ho tam přenosný počítač, kde se na něj z monitoru mračil generál Leuen – jeden z nejvyšších velitelů odbojových skupin na severu.

„Nedozvěděl jsem se nic určitého, jenom samé zmatené řeči. Sartosi, co se sakra stalo?"

„Mise byla úspěšná."

„Prý jste měl šedesátiprocentní ztráty!“

„Mise byla úspěšná,“ zopakoval John unaveně. „A nemluvte mi o ztrátách, moc dobře si je uvědomuji. Všechno to byli moji kluci a holky, věděli, do čeho jdou! Všichni jsme s tím souhlasili, protože víme, co může znamenat úspěch. Máme sice jen dvě atomovky místo šesti, ale i to stačí.“

„Celý ten váš podnik byl od samého začátku riskantní!“

John si měřil obraz generála Leuena. Ten muž nikdy nevynikal bystrostí ani odvahou. Do své funkce se dostal hlavně proto, že byl zkušený organizátor a obstojný stratég, možná měl i lepší představu o takzvaném *big picture* než John. Jednu důležitou věc ovšem nechápal; kvůli vítězství je nutné riskovat. „Ano, generále. Byl to riskantní podnik, ale všechny detaily jsme probrali předem. Jestli teď chcete ucuknout a přesvědčit ostatní skupiny, aby nás v tom nechaly, klidně můžete.“

Leuen zavrtěl hlavou. „Ne, jednou jsme se do toho namočili, tak to dotáhneme do konce. Navíc už nemůžeme ustoupit, ani kdybychom chtěli. Satelitní snímky nám ukázaly, že celé Severní velitelství Pax Civitas se mobilizuje. První jednotky už vyrážejí z města a míří k vám. Brzy se na vás pověsí půlka jejich armády.“

„To víme. Dostanete se sem včas?“

„Ano. Otázkou je, kolik toho můžeme nasadit.“

„Všechno, včetně posledních rezerv. Tohle je boj ‚všechno, nebo nic‘, generále!“

„Vám se to snadno řekne, ale pokud selžeme – což je pravděpodobné –, někdo musí zbýt, aby bojoval další den.“

To bude ten big picture.

„Chápu vás, ale teď potřebujeme každou ruku, generále. Na druhou stranu si uvědomuji, že městské satelity snímají celou oblast. Nepříteli by mohlo být divné, kdybychom nenechali nikoho v záloze. Tudíž to nechám na vašem uvážení.“

„To jsem rád. Nebojte se, posily od nás dostanete co nejdříve a ostatní velitelé skupin už také poslali své jednotky. Nebudete v tom sami.“

Spojení se přerušilo. John se podíval na Owena. „Kde jsou ty bomby?“

„U doktora Gorkova.“

„Ať je připraví. Potom začněte rozmisťovat lidi. Nezapomeňte, že jim musíme vytyčit bezpečné oblasti. Nemůžou k bombě moc blízko. Nechci ztratit půlku armády odboje tím, že se omylem připlete do oblasti výbuchu.“

„Jasný, kapitáne.“

Marco

Tvář generála Roskova na monitoru měla zasmušilý výraz. Velký monitor před Marcovým křeslem zabíral generálův obraz jen zčásti, na zbytku byly obličeje dvou desítek dalších velitelů bojových terminálů. Všichni se tvářili podobně jako generál – a jako Marco sám.

„Budu stručný. Jak všichni víte, včera večer jednotka barbarů pronikla do města a ukradla šest jaderných hlavic, každou o síle sedm megatun. Hrdinný zásah poručíka Marca Nestora a kapitána Alexandra Morelliho zastavil čtyři nákladní auta s ukradenými bombami, ale dvěma se podařilo uniknout. Naše satelity zachytily radioaktivní signaturu ze dvou míst přibližně dvě stě kilometrů od hranic města.“

Roskov sáhl někam mimo svou obrazovku a na části monitoru se objevila mapa oblasti severně od města. „Je to docela pustina, ale směřují tam jednotky všech barbarských skupin ze severu města. Zpravodajská sekce odhaduje jejich počet na dvanáct tisíc ozbrojenců a další do oblasti stále přicházejí. Mají také vozidla a omezené letectvo.“

„O co se snaží, pane?“ zajímal se jeden z velitelů, major Kennedy.

„Předpokládá se, že barbaři někde sehnali rakety, chtějí na ně namontovat nukleární hlavice a vystřelit je do města. Teď podle všeho budují odpalovací rampy a snaží se nás odříznout.“

„Generále, může se jim to vůbec podařit?“ zeptal se Marco. „Město má obranný deštník a…“

„Ten lze sabotovat, stejně jako sabotovali některé naše létající stroje během krádeže hlavic. Ve městě mají barbaři stále spousty sympatizantů; ty Vnitřní obrana vymýtí později. Severní velitelství musí proti barbarům zakročit vším, co můžeme použít. To je teď úkol vás všech. Už jste poslali své jednotky do pole a já přerozdělil většinu rezerv, které má Severní velitelství k dispozici. Srovnatelnou armádu jsme nedali dohromady pět let. Ovládáme přes sedmdesát pět tisíc vojáků. K tomu dva tisíce tanků, pět tisíc obrněných transportérů, tisíc letadel, patnáct set helikoptér, o náklaďácích ani nemluvě. Musíme jednat rychle a barbary zničit."

„Co když je to past a chtějí nás jen vylákat? Možná plánují odpálení nukleární bomby na zemi, když budou kolem naši vojáci..." podotkl kapitán Morelli.

„Ta hrozba existuje, ale ani barbaři nebudou tak šílení, aby obětovali dvanáct tisíc svých lidí. Satelitní snímky navíc ukazují, že své lidi rozmisťují v bezpečné vzdálenosti od potenciálního místa exploze. Tam se s nimi střetneme. Pokud by během boje začali barbaři ustupovat, můžete je v rozumných mezích následovat. Nehodlám obětovat celou armádu, ale ztráty do dvaceti procent, možná i do třiceti, jsou přípustné. Důležité je zneškodnit bomby, ale dokud neporazíme nepřátelské jednotky, budeme k nim posílat jen malé výzvědné skupiny. Zbytek zůstane v bezpečné vzdálenosti, dokud nerozkážu jinak. Je to jasné?"

Odpovědělo mu sborové přitakání.

„Hlavní formace udeří zítra v poledne, ale už dnes večer chci zahájit letecké útoky. Každý z vás má pod svým velením létající stroje, nasaďte je hned a ničte všechny vojenské cíle. Jakmile vám vojenské cíle dojdou, bombardujte dál. Jejich vojáci nejsou tak stabilní jako naši. Schází jim podpora centrálního operačního systému. Neustálé bombardování bude působit na jejich psychiku; to je oslabí, až přijde řada na hlavní útok.

Toto je nejkritičtější situace za posledních deset let. Nukleární hlavice ohrožují město. A tím pádem i vaše rodiny."

Generál měl pravdu. Marco si vzpomněl na rodiče – hlavně na

matku – v centru Pax Civitas. Nechtěla, aby se přidával k Obranným silám; měla za to, že Marco svých schopností využije lépe v nějakém civilním povolání při budování infrastruktury v rozšiřujících se částech města. Teď mu však bylo naprosto jasné, proč se přidal. Vždyť tyhle hlavice ohrožují všechny, i jeho mámu. Kdyby je barbaři odpálili a zasáhli město, centrum civilizace by to vážně poškodilo. Tlaková vlna způsobená hlavicí o sedmi megatunách by smetla oblast o průměru pěti kilometrů a termální vlna by zasáhla oblast o průměru šestadvaceti kilometrů. Ani nechtěl pomyslet na to, kolik lidí by to v centru Pax Civitas zabilo.

Musí ty barbary zastavit.

Victor

„Gratulujeme, diagnostický program Doc 7.0 vás uznal jako plně bojeschopného. Můžete se opět vrátit ke službě městu. Pokud během následujících dnů ucítíte mírnou bolest v paži, nebude to trvat dlouho. Váš diagnostický implantát Reincarnator 2.0 fyzickou bolest během dvaceti minut spolehlivě lokalizuje a nasadí tišicí prostředky.“

Victorovo tělo vstalo z postele v pojízdné polní nemocnici – obřím pásovém kolosu, který měl léčit pacienty a neztratit při tom krok s armádou.

Znovu dostal uniformu, vybavení a útočnou pušku a pak se jeho tělo bez okolků přidalo k dalším zhruba deseti právě vyléčeným vojákům, kteří čekali u průlezu. Kolos se na okamžik zastavil, vyložil je a hned se zase rozjel. Victor a jeho momentální společníci pochodovali za transportérem spolu s tisíci vojáky kolem.

„Chystá se velká ofenziva, ve které jde o záchranu celého města Pax Civitas.“ Prodavač ojetin dělal už i brífinky. „Barbaři ukradli nukleární hlavice. Pokud by získali čas a odpálili je na město, mělo by to nedozírné následky. Nezapomeňte, žijí tam i rodiny většiny z vás!“

Victor si vzpomněl na Annu. Jestli je teď opravdu někde ve městě

a implantát v hlavě ji nutí celý den kouřit nejrůznějším pohlavárům, možná by bylo lepší, kdyby jí na hlavu spadla atomovka. A k tomu sežehla i všechny ty pohlaváry.

Násilím myšlenky zahnal. Jeho tělo asi čekal dlouhý pochod a vypadalo to, že APC nebo náklaďák na něj nezbyl. V tuhle chvíli záviděl těm, kdo řídili APC nebo ty velké tanky, případně pilotovali letadla, která jim svištěla nad hlavami. Chůze bude ubíjející.

„Aby vám pochod ubíhal rychleji a cítili jste se svěží, ve správném rytmu a v bojové náladě, nabízíme vám hudební doprovod. Začneme klasickou skladbou z doby před rozpadem světových civilizací. Tehdy to byla populární píseň jedné bojové složky na americkém kontinentě!“

Victor pochodoval dál za tanky a transportéry a v hlavě mu hrála burácející hudba, ke které se za chvíli přidal mužský sbor.

„From the halls of Montezuma, to the shores of Tripoli; we fight our country's battles; in the air, on land, and sea…“

John

Kryli se v ruinách rozbořeného města, když na ně nalétly první bombardéry.

John Sartos by byl vděčný, kdyby měl ještě alespoň několik hodin na přípravu; většina slíbených jednotek už byla na pozicích, ale osm set bojovníků ze skupiny Highlander teprve přicházelo. Šlo sice spíše o samotářské bojovníky než vojáky, ale John byl vděčný za každého jednotlivce navíc a nemohl si moc vybírat.

Na otevřeném prostranství nabízeli Johnovi lidé snadný cíl pro bombardéry, ale v něčem měli přece jen štěstí – ať už piloty těch velkých strojů ovládal kdokoli, asi preferoval plošné bombardování. Místo aby zničil blížící se konvoj Highlanderů, střílel na všechny bez rozdílu. Půltunové bomby by zasáhly i Johna, kdyby velitelství nebylo schované v kanálu pod ruinami.

Spousta techniky musela být v ulicích a každý přelet bombardéru doprovázený střelbou stroje rychle ničil. Další skupiny s sebou na-

štěstí vzaly protiletadlové střely, a dokonce i vlastní stíhačky a helikoptéry. Zatím se dokázali bránit a nějaká letadla i sestřelovali. To Johna těšilo. Čím více nepřátelských letadel sundají v první vlně – čím víc Paxanům rozbijí nos –, tím rychleji a naštvaněji sem dorazí další pěchota a pozemní technika.

Ale prozatím tu bylo bombardování a všichni ho museli přečkat.

Marco

Marco klepl prstem na displej, kontaktoval zbývající bombardéry a nařídil jim návrat na základnu k doplnění munice a přezbrojení. Generál Roskov mu přidělil sedmdesát dva bombardérů. První nálet přečkalo čtyřicet. S takovými ztrátami nepočítal. Věděl, že továrny v Pax Civitas neustále produkují nové stroje a že i posádek je všude dost, ale určitě ho za takové plýtvání nikdo nepochválí. Jako když tenkrát ztratil tolik vojáků u APC. Sice uspěl, ale...

Potřásl hlavou. Tohle byla hodně důležitá operace a nemohl se zabývat takovými malichernostmi. Slyšel, že zítra dorazí k nepřátelským liniím hlavní skupina. Potom se teprve rozpoutá krvavý boj.

Barbaři se určitě nevzdají snadno. Rozvědka potvrdila, že skupině velí John Sartos, bývalý člen Armády Hannoverské republiky, než ji město Pax Civitas pohltilo. Od té doby představoval Sartos jednoho z nejnebezpečnějších vůdců barbarů. Byl to sice jen jeden člověk, ale Marco věděl, že ho nesmí podcenit. Raněné zvíře kouše vždycky nejvíc.

Victor

Po nějaké době už Victor na bolavé nohy přestal myslet. Možná to bylo i tím, že do něj implantát pouštěl adrenalin a steroidy. Před hodinou si vojsko odpočinulo a potom všichni pěšáci nasadili rychlejší tempo. Victor předpokládal, že spíš než o odpočinek vojáků šlo velitelům o čas ke shromáždění co největšího počtu jednotek.

Vyrazili na barbarské pozice.

Barbarů bylo hodně a u hranic opuštěného města měli vybudovaná opevnění. Proti vojákům Pax Civitas nasadili všechno, co měli: od zákopů po staré vojenské bunkry a krytá místa pro odpalovače protiletadlových střel. Zdálo se, že jim v záloze nezůstalo vůbec nic – a Victor byl teď uprostřed toho všeho.

Chaos.

Palba kolem něj sílila, granáty, rakety i dělové projektily létaly na obě strany. Jedno APC poblíž Victora nadskočilo po zásahu protitankovým granátem a explodovalo. Přemýšlel, jestli v téhle bitvě už bude mít štěstí a umře.

„Nezapomeňte," připomněl mu prodavač ojetin. „Adrenalin je pro vás vždy připraven. Nebojte se bojovat za Pax Civitas!"

John

„Už prorazili naši linii na dvou místech!"

John se otočil, aby viděl, kdo to řekl. Jeho lidé se v rádiovém provozu vždycky identifikovali. Podíval se na displej počítače a spatřil tvář generála Leuena.

„Generále, nevěděl jsem, že přijdete osobně!"

„Nikdo o mně nebude tvrdit, že jsem zbabělec. Jsem asi pět kilometrů západně od vaší pozice. Nepřátelské tanky a APC už na dvou místech pronikly naší obranou."

„U nás to vypadá podobně. Ale držíme se a budeme se držet ještě dlouho. Musíme."

„Já vím. Hodně štěstí." Leuenův obraz začal zrnit. John si chvíli myslel, že je porucha na generálově straně, ale pak si uvědomil, že to je jeho strana.

K Johnovu stolu přiskočil Owen.

„Musíme odsud! Ti šmejdi házejí do kanálů granáty!"

John v klidu zaklapl počítač, hodil si ho do brašny přes rameno a popadl pušku. Tohle čekal. „Fakt jsou tak blízko?"

„Jo, první tank je o ulici dál! A kolem něj spousta pěchoty."

„Tak jdeme!"

Marco

„Ten nápad s kanály byl dobrý, poručíku," řekla Eva. „Spousta barbarů teď vylézá na povrch."

Marco se usmál. „Krysy vylézají z děr."

Victor

Victor začal střílet. Barbaři padali jeden přes druhého, ale spousta jich běžela dál.

Kolem Victora zase začaly dopadat granáty a on měl tu smůlu, že ho žádný netrefil.

John

Owen vydal jeden přidušený výkřik a padl mrtvý k zemi. John skočil ke vchodu do zpola zřícené budovy, natáhl se k ležícímu tělu jiného vojáka – Svengaardové – a vzal si od ní raketomet.

Úzkou uličkou se blížil tank, věž i kulomet natočené na opačnou stranu ostřelovaly jinou skupinu vojáků, která vybíhala z kanálu o kus dál.

John si položil raketomet na rameno, zamířil a vypálil.

Věž tanku explodovala a velký pásovec se zastavil.

John se vítězoslavně usmál. Byl si naprosto jistý, že ostatním tankům na nějakou dobu zablokoval přístup; uličkou nic dalšího neprojede.

Marco

„Poručíku, generál Roskov je na příjmu."

„Další taktická konference? Jsme uprostřed bitvy."

„Ne, je to pro vás osobně."

Marco překvapeně zamrkal, ale rychle poslal čtyři přeživší heli-

koptéry doplnit munici a počkal, než Eva naváže spojení. Na obrazovce se objevil generál.

„Poručíku, výborný nápad s tím čištěním kanálů."

Marco potlačil dětský úsměv. „Děkuji, pane." Generál mu ale určitě nevolal kvůli tomu. Bitva zuřila celé hodiny, jednotky všech velitelů bojových terminálů uvázly v boji s pozicemi barbarů. Nebyl čas na řeči.

Generál Roskov opravdu nevolal kvůli pochvale.

„Had vylezl na povrch, poručíku. Jeden z barbarů, který utekl z kanalizace, byl identifikován jako samotný John Sartos. V přestřelce nezahynul. Teď se nachází asi dvě stě metrů dál po silnici od vašich tanků ze třetí čety roty C."

Marco rychle zkontroloval údaje. To bylo kousek, u toho zablokovaného tanku. Těžká vozidla tam dostane až za chvíli, další kolona tanků ze druhé čety teď jela oklikou. Jak zareagovat?

„Letecký útok můžu poslat okamžitě, anebo udeříme za půl hodiny četou tanků," ohlásil veliteli konečně.

„Ani jedno, poručíku. Pošlete pěchotu. Chci Sartose živého, pokud to bude možné – i za cenu vyšších ztrát na naší straně. On ví, co barbaři s těmi hlavicemi plánují. Potřebujeme to zjistit. Opakuji: Sartose chci živého i za cenu ztrát na naší straně."

„Ano, pane!"

„Do toho!"

Victor

„Teď je čas na další zrychlený přesun a vyhýbání se kulkám. Ach, kéž bych tam mohl být s vámi."

Victor nevěděl, kdo tenhle elektronický mozek prodavače ojetin projektoval, ale jeho hlášky byly čím dál hloupější. Teď však neměl na přemýšlení čas. Jeho tělo zareagovalo, vyběhlo z úkrytu, spolu s dalšími desítkami vojáků kličkovalo mezi nepřátelskou palbou a zamířilo skrz uličky zničeného města.

Victor nevěděl, kam ho tělo táhne. Bylo ale jasné, že velitel u bojového terminálu má naspěch.

John

„Všichni k oknům a střílet, žene se sem pěchota."

John přiskočil ke starému stolu a rozložil na něm počítač. Jeho oblíbený stůl zůstal v kanalizaci. Nakonec o něj přeci jenom přišel, což ho naplňovalo zvláštní lítostí.

„Jaká je situace na jiných bojištích?"

„Nepřátelské jednotky prorážejí naše linie po celé délce, kapitáne," řekl další z jeho lidí, seržant Müller.

Jeden voják u okna padl k zemi. Do protější stěny se zarylo několik střel.

John se nadechl. „Myslím, že je čas." Stiskl na počítači několik kláves. „Doktore Gorkove, jste připraven?"

„To jsem byl vždycky."

„Zahajte Exodus. Opakuji, zahajte Exodus."

„Ano, bude to nejpozději do několika minut. Musíme vyslat signál."

„Několik minut snad ještě zvládneme," řekl John, ale sám si nebyl jistý. Střelba venku sílila a potom do okna vletěl granát.

„K zemi!"

Nepřišla žádná exploze, jen oslnivý bílý záblesk. Flashbang. Oslepující granát.

Johna pálily oči a viděl jen bílý flek. Pokusil se vstát, ale najednou uslyšel dupot. Pak ucítil ránu do břicha a znovu se skácel na zem.

Byli to vojáci Pax Civitas. Dorazili sem a asi ho chtějí živého.

„Ani hnout!" křičel jeden z nich nepřítomným hlasem. Určitě jen předával rozkaz svého velitele.

Victor

„Nikdo se ani nehne, nebo budeme střílet," uslyšel Victor sám sebe. Nevěděl, kdo mluví jeho prostřednictvím; asi operátor. Bylo mu to jedno.

„Nikdy se nevzdáme!“ vykřikl kdosi. „Udělali by z nás jen to, co z vás!“ Jeden z barbarů se proti nim rozběhl, ale voják po Victorově pravici ho skoro okamžitě zasáhl dávkou z útočné pušky. Další barbaři vykročili k nim, ale zastavil je rázný hlas.

„Nikdo se ani nehne. Poslechněte je. Tady nic nezmůžeme!“

„Ale kapitáne, jestli nás chytí, skončíme jako oni. Jako kyberzombie...“

„Dal jsem vám rozkaz, Müllere!“

Zbývající barbaři se zarazili a potom začali odkládat zbraně. Muž, který rozkazoval, se postavil s rukama nad hlavou a díval se na Victora.

Marco

„To je John Sartos, byl spolehlivě identifikován.“

Marco se usmál. Další úspěch. Za chvíli zbytek barbarského odboje rozdrtí úplně.

„Ať se ho zeptají, proč ukradli ty atomovky a co s nimi mají v úmyslu.“

Eva stiskla několik tlačítek a vzala si mikrofon.

John

„Proč jste ukradli ty atomovky?“ zeptal se voják před Johnem nepřítomným hlasem. „Co s nimi máte v úmyslu?“

„To je příhodná otázka. Pokusím se na ni dát i příhodnou odpověď,“ řekl John.

Voják mlčel. Ať už ho řídil kdokoli, nejspíš se zarazil.

„Opakuji, co s nimi máte v úmyslu? Mluvte, jinak vás odvedeme k výslechu.“

„Jen do toho,“ vybídl je John. Pak se otřásla země a on se usmál.

Marco

„Nukleární detonace, jedna z bomb explodovala!“ křičela Eva.

Marco vyjeveně hleděl na monitor. Nechápal to. Nemohl uvěřit, že by to barbaři doopravdy odpálili. A další otázka – proč takhle? Bomba explodovala poměrně neškodně, daleko od všech vojáků Pax Civitas. Tlaková ani tepelná vlna k místu boje nedoletí.

Proč to barbaři udělali?

John

John se dál usmíval. Už za pár minut se dozví, jestli jeho riskantní plán vyšel. Cílem odboje bylo nalákat do této bitvy co nejvíce vojáků Pax Civitas. To se podařilo.

Velitelé Pax Civitas nebyli zkrátka schopní uvědomit si všechny schopnosti atomové bomby; buď byli příliš zahledění do sebe, nebo považovali nepřátele za příliš velké barbary, každopádně nepromysleli všechny důsledky. Johnovi nikdy nešlo o tlakovou ani o tepelnou vlnu.

Šlo mu o elektromagnetický pulz, který vznikne při výbuchu atomové bomby a dosáhne mnohem dál než tlaková vlna.

Pulz, který zkratuje veškerou elektroniku v zóně zásahu; včetně elektrických spotřebičů, počítačů, letadel...

A implantátů Motoric 3.0, které byly – jak představitelé Pax Civitas nadšeně prohlašovali – naprosto bezpečné a jejichž zkrat nijak nepoškodí mozek hostitele.

Počítač na stole zhasl. O sekundu později začali vojáci Pax Civitas pouštět zbraně. Někteří sebou škubali, jiní se chytali za hlavu a většina nakonec skončila na kolenou nebo rovnou břichem na zemi.

Ozvalo se první zasténání.

Victor

Victor se držel za oba spánky a sténal. Měl dojem, že mu praskne hlava. Takovou migrénu už dlouho nezažil.

Potom se najednou zarazil. Držel si ruce na hlavě. *On* si tam držel

ruce, nedržel mu je tam centrální operační systém. A vykřikl. Mohl hýbat i rty.

Pohnul rukou a zacvičil prsty. Pohyb působil divně, už ho dlouho nedělal o vlastní vůli.

Od ostatních vojáků slyšel podobné zvuky. I oni se najednou mohli hýbat, jak chtěli. Prodavač ojetin také mlčel.

Victor byl volný!

Zvedl hlavu a uviděl vůdce barbarů, jak se na něj dívá. Několik jeho lidí na Victora a jeho kolegy ostentativně mířilo puškami.

„Nestřílejte… prosím," vysoukal ze sebe.

„Nebojte se," řekl vůdce barbarů. Ten, kterého sem šli chytit. Prodavač ojetin mu říkal John Sartos. „Nestřílíme."

„Jak… jak se to…?"

„To ten výbuch. Proto jsme ty bomby ukradli."

Victor to nechápal. „Zničili jste město? A s ním i operační systém?"

„Ne, odpálili jsme bombu kousek odsud. Neměla ublížit městu ani nám. Elektromagnetický pulz zničil implantáty, které vás ovládaly."

Victor si přejel rukama po obličeji. Nemohl si zvyknout na to, že po tolika týdnech zase má vlastní vůli. A ti, kdo takhle strávili roky, si budou zvykat ještě hůř.

Nebude to pro ně tak složité, jak se asi může zdát. Jak říkala Victorova babička: „Na lepší si člověk zvykne rychle."

Jeho zrak utkvěl na pušce, kterou upustil a teď mu ležela u nohou. Byl volný a Anna zůstala nejspíš pořád ve městě. V nějakém kybernetickém bordelu.

Podíval se na vůdce barbarů. Vlastně na osvoboditele. „Co… co bude teď?"

„To je na vás. Teď jste svobodní. Můžete se rozhodnout sami za sebe."

Victor sevřel pušku. Bude se muset vzpamatovat, dát si pár dnů na uklidněnou. Ale také věděl, že chce zachránit Annu, nebo aspoň zjistit, co se s ní stalo. A také to chce vrátit těm parchantům, kteří z nich udělali kyberzombie. Nemusel si dávat pauzu, aby to věděl.

Znovu se podíval na Johna a z jeho výrazu poznal, že ví přesně, co se Victorovi honí hlavou. Počítal s tím. Taky s Victorem a ostatními manipuloval. Existovala ale manipulace a manipulace. Victora ani nenapadlo stavět tohle na roveň s tím, jak s ním jednali v Pax Civitas. „Chci se vzpamatovat… a pak chci sejmout ty parchanty, kteří mi to udělali."

John se usmál. „Myslím, že takový cíl má spousta z vás. Rád bych, aby to už neudělali nikomu dalšímu."

Marco

U bojového terminálu panovalo hrobové ticho.

Na velkém displeji se mihotal obraz generála Roskova a desítek jeho velitelů. Všechny dílčí obrazovky v místnosti byly buď černé, nebo na nich blikaly nápisy ERROR a CONNECTION LOST.

„Je to potvrzené, pane," řekla Eva tiše. „Ztratili jsme spojení se všemi našimi jednotkami. Se *všemi*! A ostatní velitelé také."

„Byl to EMP pulz," řekl generál Roskov důstojníkům. „Nikdy jsme nepředpokládali, že ho můžou využít takhle." Ukázal na monitoru záběr ze satelitu. Mezi vojáky, které už centrální operační systém neovládal, nyní vládla anarchie. Stříleli do vzduchu, strhávali ze sebe uniformy, někteří jen tak seděli na zemi. Asi se pořád vzpamatovávali, s barbary ovšem nikdo nebojoval. K několika sporadickým přestřelkám sice došlo, ale spíš ze setrvačnosti. Někteří vojáci Obranných sil teď dokonce s barbary mluvili a asi se i smáli – záběr ze satelitu nebyl dokonalý. Marco nechápal, jak se s nimi mohou bratříčkovat. Jistě, ne každý oceňoval způsob, jakým se Pax Civitas staralo o nezaměstnané – ale copak barbaři nabízejí alternativu? Ne!

„V oblasti bylo sedmdesát pět tisíc vojáků," řekl kapitán Morelli. „Mechanické pušky stále fungují. Ve vozidlech nějaká elektronika byla, ale tu bychom mohli opravit, kdybychom se k nim dostali. Jenže to se nedostaneme…"

Poručík Blacková otevřela ústa. „Znamená to, že jsme právě přišli

o sedmdesát pět tisíc vojáků? O více než osmdesát procent personálu Severního velitelství?“

Roskov zavrtěl hlavou. „Ne, znamená to něco mnohem horšího: barbaři právě *získali* sedmdesát pět tisíc vojáků.“

Marcovi přeběhl po zádech mráz, když na tváři ostříleného generála uviděl něco, co by tam nikdy nečekal.

Strach.